

studovali bohoslovci olomoucké arcidiecéze. Po válce pokračoval ve studiích v Olomouci na C.M. bohoslovcecké fakultě Palackého university. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1947 v Olomouci světícím biskupem a kapitulním vikářem Stan. Zélou. Po vysvěcení působil ve Velkých Karlovicích jako kaplan, od roku 1950 jako provisor a po smrti o. Hamraly v roce 1958 jako farář až do svého odchodu do důchodu v roce 1995. V letech 1952 – 1963 byl též místoděkanem děkanátu Vsetín. Období důchodu prožíval zde na faře v Karlovicích, kde i přes špatný zdravotní stav sloužil mše svaté ještě po roce 2001. Miloval knihy, měl jich na faře mnoho a leckterý z Karlovjanů dostal některou z nich od o. Janíčka darem.

Cantus Gaudium na Svatováclavském festivalu v Novém Hrozenkově

Ke svému vystoupení jsme si připravili průřez naším repertoárem, od klasických sborových skladeb (renesanční 4-hlasé písně a-capella, Panis Angelicus C. Francka) až po moderní písně a spirituály (např. Já se těším do nebe, Já se vrátím) nebo americký gospel Perfect Praise. Jako zpestření programu jsme zařadili dětskou písničku Bože, Otče na nebi, kterou si zazpívala sólově Rozálka Martináková z přípravného sborečku a doprovodil ji „velký“ sbor Cantus Gaudium. Zpívali jsme s radostí a láskou a snad se nám podařilo radost z hudby přenést i do publika a přispět svým malým dílem k příjemné atmosféře tohoto svátečního dne. Komorní sbor Cantus Gaudium má v současné době 13 členů (proto je to komorní sbor), ale je otevřený novým lidem, rádi bychom mezi námi přivítali další zpěváky, kteří by spolu s námi prožívali krásu hudby. Scházíme se každý pátek od 19.30 hod. v pastoračním centru.

I letos chystá Cantus Gaudium tradiční **vánoční koncert**, tentokrát se bude konat 27.12. v 16.30 hod. Zazní známé i neznámé koledy, vánoční písně i instrumentální skladby pro různé nástrojové obsazení. Už teď se těšíme na setkání s vámi a nezaměnitelnou atmosféru našeho kostelíka.

(Pavla Mikešková)

Cantus Gaudium na oslavách 300 let obce

FARNÍ ZPRAVODAJ

Určeno pro vnitřní potřebu
farnosti Velké Karlovice

číslo 30 listopad 2014

- 25 let svobody po komunistické totalitě

„Zázraků se děje asi více, než si myslíme“

(- kardinál Joachim Meisner vzpomíná na kanonizaci sv. Anežky České v listopadu 1989)

„Několik dní po pádu Berlínské zdi, byla to následující neděle, se ve Svatopetrské bazilice slavilo svatořečení blahoslavené Anežky Pražské. Byla to současnice sv. Františka a česká královská dcera, velice významná žena. V českém národě se po staletí tradovalo, že když bude blahoslavená Anežka svatořečena, dostane lid svobodu. Řekl jsem si, že musím na svatořečení být, protože cítím velkou vazbu k české církvi. Vysvětil jsem tam totiž tajně na kněze více než 60 mužů. K veřejnému kněžskému svěcení nedostali potřebný souhlas a šli by okamžitě do vězení. Ve Vatikánské bazilice jsem viděl možná 40 nebo 45 z těchto tajně vysvěcených českých kněží, kteří tak poprvé vystoupili na veřejnost. Zůstal jsem před nimi stát a řekl jsem jim: „Vy jste se snad zbláznili? Až se vrátíte domů, dají vás zase do lochu.“ Ale oni odpověděli: !“My už do katakomb nepůjdeme, ať se děje cokoli. Náš národ je přesvědčený, že svatořečením blahoslavené Anežky Pražské se lidem vrátí svoboda...“ Šel jsem nevěřičně dál. Další den – v pondělí – se konala audience pro oficiální vládní delegaci, ve které byl také tehdejší komunistický ministr kultury. Jan Pavel II. mu při loučení řekl: „Pane ministře, až se vrátíte domů, najdete úplně jinou zemi.“ A on se dost nervózně zeptal, jak to papež míní. „Svatí, odpověděl papež, zemi mění a činí ji krásnější, než byla předtím.“

(podle RadioVaticana.cz)

Slova kardinála Duky k 25. výročí svobody

Přestože se na 25. výročí návratu svobody a suverenity do naší vlasti, které si budeme v listopadu připomínat, dívají někteří lidé s určitými rozpaky, já patřím k těm, kdo za tento dějinný okamžik neustále děkují Bohu a všem, kdo se před totalitou nesehnuli. Za návrat svobody pro všechny občany naší země poděkujeme spolu s kardinálem Pietrem Parolínem, který jako zástupce papeže (druhý muž Vatikánu) připomene (na slavnostní mši 15.11. v chrámě sv. Víta), že svatořečení sv. Anežky České se stalo nedílnou součástí zápasu o svobodu u nás.

Můžeme se připojit ke slovům, která nám zanechal prezident Václav Havel, který krátce před smrtí ve svém vzkazu na kousku papíru napsal: „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25. listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat...“

Děkovat všem, kteří se za totality nesehnuli, budeme v neděli 16. listopadu po ranní mši svaté (cca v 9 hod.) na místním hřbitově.

Položením věnců na hroby uctíme památku nespravedlivě vězněných Karlovjanů, kteří již zemřeli - Josefa Plánky, Františka Oravce a Rudolfa Slavíka.

Vzpomínka na Karlovjany perzekvované komunistickým režimem

Likvidace Orla

Aby Orel činnost dále nevyvíjel, rozhodli se komunisté už v září 1948 zdiskreditovat a zlikvidovat vedení Orla. Lidé z ústředí Orla, ale i další vedoucí i běžní členové byli nespravedlivě obviněni z protistátní činnosti, byli dáni do vyšetřovací vazby a na základě výsledků provedených StB byli násilím a mučením donuceni podepsat předem napsané protokoly, kde se museli přiznat k tomu co nikdy neudělali. Následně byli nespravedlivě odsouzeni, vsazeni do vězení, nebo pracovních táborů často v uranových dolech, byli zbaveni občanských práv, byl jim často zabaven jejich majetek, který propadl státu.

Karlovtští členové Orla, skupina Blaník

Mladí Orli se na chatě Oravců nad rozcestím Podřatě scházeli často, jezdili tam mladí z Hutiska, Valašské Polanky, Vsetína.

Setkání Orků na svatodušní svátky v červnu 1948 neuniklo pozornosti StB. Zorganizoval ho Josef Plánka, František Oravec, Bohumil Zhoř a Rudolf Slavík - členové skupiny Blaník, kteří na cyklostylu ve stodole u Slavíků vytiskli několik stovek letáků např. s projevem prezidenta Beneše, s usnesením KSČ o tom, jak bude likvidovat církev, s provoláním „Katolický lidé“.

V létě 1948 navštívili Oravcovu chatu členové ústředí Orla Koukal a Malášek. Toho využil velitel StB v Uherském Hradišti Ludvík Hlavačka, který připravil provokaci a na Oravcovu chatu nechal tajně umístit zbraně. To už byla skupina mladých Orků z Karlovic „ilegální ozbrojenou organizací, která usilovala o násilný zvrátit lidově demokratického zřízení“. Následovala zatčení. František Oravec je zatčen 4.12.1948 v Aši, při prozrazeném pokusu o útěk na Západ. Plánka byl zatčen 21.12. přímo ve škole, Slavík, Zhoř, Petr Haferník a otec Stanislav Straňák (od něhož měli cyklostyl) pak 27.12.1948.

Následovaly výslechy na zámku ve Vsetíně za přítomnosti velitele Hlavačky. Výslechy s bitím, elektrickými šoky. Elektrický mučící přístroj nechal vyrobit Hlavačka v bývalých Bařových závodech ve Zlíně, používali ho později hlavně v Uherském Hradišti - hlavně vyšetřovatel Alois Grebeníček.

Odsouzení byli v květnu 1949 za spolčení se k úkladům o republiku prostřednictvím vydávání protistátních letáků k nepodmíněným trestům ve výši od 1 do 4 let a ke ztrátě čestných občanských práv. Naštěstí se ani po mučení nikdo nepřiznal, že by měla skupina zbraně, kdyby se to podařilo „dokázat“, mohly padnout rozsudky smrti.

(podle knihy Příběhy třetího odboje - Navara, Kasáček)

Oktavián **Josef Plánka** z ročníku 1948/49 měl být mezi těmi, kteří se z maturitního tabla dívají s úsměvem na svět. Nebyl mezi nimi. Jeho jiskřivý pohled zachytí ti, kteří se zastaví v tichu hřbitova u jeho hrobu po levém boku kostela ve Velkých Karlovicích. Josef Plánka skládal zkoušku dospělosti, duševní a mravní zralosti jinak než ostatní spolužáci. Syn tesařského dělníka (nar. 13. 4. 1930 v Malých Karlovicích) prožil nejtěžší mládí na východním Slovensku ve Spiš. Podhradí, kam jeho otec odešel za prací v době velké nezaměstnanosti. Do školy začal chodit ve Vyšných Repášich u Levoče; tam roku 1938 ztrácí s matkou a dvěma bratry otce živitele. Po několika měsících ústrků, když převzali na Slovensku vládu fašisté, stěhují se s posledním transportem vojska 29. 4. 1939 na Moravu, do Velkých Karlovic.

Doma byl veden k duchovní svobodě; v letech 1942-46 byl vychováván ve studijním ústavu Salesiánů ve Fryštáku. V roce 1946 přešel do šestý Masarykova gymnasia na Vsetíně. Studium bylo pro něho hledáním pravdy v životě. Ke každé práci přistupoval s fortalem. Též hrál a sportu se věnoval cele jako skaut, fotbalista, cvičitel a borec na nářadí v Orle.

V povaze přímý a nekompromisní, nemůže se smířit s některými jevy, kterých je svědkem: tvrdé zákroky proti matce i jiným, omezování slibované náboženské svobody. Reaguje prudce, a se skupinou orelské mládeže vydává rozmnožený leták. V úterý 21. 12. 1948 v 10.30 je na dvoře gymnasia zatčen. První část jeho zkoušky dospělosti trvala až do večera na Štědrý den a byla v dalších čtyřech měsících znovu a znovu opakována. Nastupuje cestu, poznamenanou úzkostí, bolestí i krví. Závěrečná ústní zkouška mravní dospělosti trvala dva dny u krajského soudu v Uherském Hradišti 23. a 24. května 1949. Vinu, z níž byl žalován, nesvaloval na spoluobviněné a neobhajoval se. Platí dříve, jak je tehdy obyčejem: dostává vyměřena čtyři léta těžkého žaláře. A následují další zastavení jeho cesty. Brno - Cejl. Bory - samovazba. Píše: „Všichni ostatní šli již na práci, já sám jsem tu zůstal v samovazbě, ale doufám, že uvidím oblohu a slunce“ „Jsem rád, že již pracuji 16 hodin denně u zedníků. Mám i chleba více. Večer, když si stříhám mozoly, připomínají mi ruce mého drahého tatínka jak on si stříhával mozoly.“ Nakonec, od konce roku 1949, Jáchymovské doly. Tělo se stává šedší, průsvitnější. 28. října 1951, při poslední návštěvě třetí za dva roky - těší matku: „Maminko, už ani jeden šedivý vlas kvůli mně! - Už jenom 14 měsíců. Co je to proti třiceti šesti!“

Za měsíc a deset dnů poslední vystoupení: jako mluvčí pracovní skupiny vězňů odmítá požadavek vedení dolu prodloužit pracovní dobu v dolech na 16 hodin. Je poslán do stěny porubu, kde jsou nevybuchlé nálože. Dochází k výbuchu a zkouška je u konce.

Josef Plánka maturitní zkoušku složil. Jinak než ostatní. S jakým celkovým prospěchem? Na to si odpoví každý sám. Jeho druzi z Velkých Karlovic a okolí ho vyprovodili 17. 12. 1951 do ticha "svatého pole" uprostřed valašských hor a lesů, které měl tak rád. Pod datem smrti má vyryta na pomníku slova věčně platná, která tak dobře znal i prožíval od dětství: "Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu."

Jan Janiček, na paměť Josefa Plánky, Almanach Masaryk. gymnázia Vsetín, 1968

Z farní kroniky

10 let od smrti otce Janička

Ve čtvrtek 2. prosince 2004 odpoledne byl do nemocnice odvezen o. Janiček. V noci 3. 12. 2004 o. Jan Janiček zemřel. Ve věku 82 let jako důchodce opustil farnost Velké Karlovice, kde působil 57 let. Rozloučení se konalo při mši svaté ve farním kostele Panny Marie Sněžné v sobotu 11. prosince. Pohřební obřad vedl arcibiskup Graubner. Přijelo se s ním rozloučit více než 40 kněží a mnoho věřících z Karlovic i okolí. S důvěrou v milosrdnou lásku odešel ke svému nebeskému Otci, jeho tělo bylo uloženo do kněžského hrobu na hřbitově ve Velkých Karlovicích. Děkujeme O. Janičkovi za jeho služby mezi námi. Za to, že nám po celou tu dlouhou dobu uděloval svátosti, vedl nás k Pánu Bohu a byl nám tolik let duchovním otcem v době komunistické totality.

Otec Janiček se narodil 1. 4. 1922 v Krumpachu (farnost Zábřeh). Jeho rodiče se brzy přestěhovali do malé vesničky u Šternberka. Odtamtud navštěvoval české gymnázium v Olomouci, tam maturoval r. 1941. Potom studoval teologii v kněžském semináři ve Vidnavě, který byl založen Vratislavským kardinálem Koppem v roce 1899 a za války tam